

Ein heilsa frá danska socialdemokratínum

Í samband við jarðarferð Johan Nielsens var danski fólkatingsmaðurin Knud Heinesen í Føroyum. Tá Johan ikki ynskti, at nøkur tala varð hildin við jarðarferðina, hevur Knud Heinesen skrivað Sosialinum nøkur minningarorð, sum er ein seinasta heilsan frá danska javnaðarflokkinum og danska fólkatinginum

Det var med megen sorg, at vi i det danske Socialdemokrati i torsdags modtog budskabet om Johan Nielsens død.

Men også langt uden for Socialdemokratiets rækker vil Johan Nielsen blive savnet i det Folketing, som han var medlem af i næsten 19 år.

Johan kunne lide Folketinget. Ved sin afgang sagde han, at det var den bedste arbejdsplads, han havde haft.

Og Folketinget kunne lide Johan.

Johan var vellidt på grund af sin varme, sin hjertelighed og hjælpsomhed og sin farverige personlighed.

Når Johan Nielsen rejste sig for at tale i den socialdemokratiske folketingsgruppe eller i

Folketinget, blev han mødt med en sjælden lydhørhed.

Det kunne dreje sig om et færøsk anliggende, hvor Johan ville sætte foden i for at varetage færøske interesser. Johan var det færøske socialdemokrati og hele Færøerne en god mand på Christiansborg.

Eller det kunne dreje sig om sociale spørgsmål: De enlige mødres vanskelige vilkår. Folkepensionen, som Johan mente var for ringe. Narkomisbrug. Eller den kristne etiks for svage placering i folkeskolen.

Men ligegyldigt hvad Johan talte om, så hørte vi efter, for vi vidste, at Johan rejste sig kun, når han ville tale om noget, han havde tænkt grundigt over, noget som var

blevet alvor for ham, noget som han selv troede på.

Ofte talte han med store bogstaver, brugte bibelcitater og anekdoter, som kaldte smilet og latteren frem, men han efterlod ingen tvivl om budskabets alvor.

Johan Nielsen var en enspænder, der spændte vidt. Han blev lige vel modtaget i menigheden, på Christiansborg, og når han talte for de unge ved deres festivals.

»Kærlighed er at sætte livet ind for sin næste«, sagde Johan ofte. Derfor talte han dunder, når han fandt, at her var en sag, hvor egoismen på utålelig måde fortrængte kærligheden.

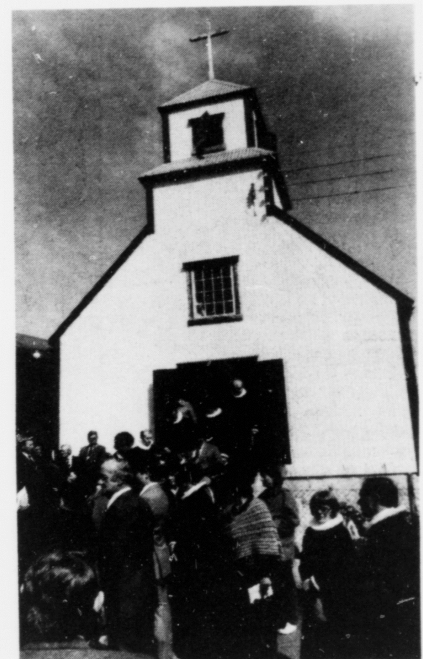
Vi lægger for megen vægt på at nyde. Og vi er for lidt optaget af at yde«, sagde han ved sin afsked med Folketinget. Og han angreb den »kolde kynisme«, som han fandt »i de senere år havde sneget sig ind i Folketingets partier«.

Johan Nielsen var frisdindet i betydningen formodsfri i sine politiske holdninger, også i sine kirkepolitiske holdninger. Han vendte sig ofte imod dømmesygen.

Men Johan var ikke holdningsløs. Tværtimod. Han understregede ofte, at »man skal være forpligtet over for noget«, og han føjede til »i min barndom lærte vi to ting: Vi skulle være forpligtet over for vort hjem, vor bygd og vort land, og vi skulle blive ved og aldrig give op«.

Nógvir prestar fylgdu Johan til gravar

»Kærlighed er at sætte livet ind for sin næste«. Det levede Johan Nielsen personligt op til i sin velkendte omsorg over for menesker, der var kommet i nød og over for de fortrykte og dem, der havde mistet grebet om deres tilværelse.

Vi kunne alle have ønsket, at Johan havde fået nogle flere år her i sin hjembygd.

Nu samler vor medfølelse sig om Johans kone og børn, om hvem han ofte med stor taknemmelighed sagde, at de havde givet ham et lykkeligt liv.

I det danske Socialdemokrati vil vi ære Johan Nielsens minde.

Knud Heinesen

Pláss var ikki fyrri øllum í kirkjuni

Knud Heinesen og Jákup Lindenskov í kirkjugarðinum í Sandvík

Teir bíða eftir Teistanum. Hákun Djurhuus, Viggo Dalsgaard og Haldor Hansen til jarðarferð í Sandvík